

Inramad kärlek

Av Stig-Arne Sköldberg

Det var en gång en tavla som hängde på en vägg
föreställande porträttet på en man.
Som förutom glasögon, hade ett ovårdat skägg
och en hatt som var sliten och dan.
Trots ovårdat yttre var han ren i sin själ
och ville nog alla så väl.

På väggen mitt emot hängde ett porträtt på en dam
med en blyg och nedslagen blick.
Målad med de finaste drag i en guldbelagd ram
och i övrigt så vacker och chic.
Det uppstått ett tycke emellan de två,
som aldrig varann kunde få.

Han såg på henne från tidig morgon intill kväll,
i blygsel hon blicken slog ned.
Åh, tänk vad han älskade denna mamsell.
Vilka våndor han inom sig led.
Men utan att röja med minsta min
så hängde de tysta på ren rutin.

Ja, vad kan man väl göra som ett målat porträtt,
fast förälskad och innerligt kär?
Även om hon var den vackraste kvinna han sett
så hängde hon där och han här.
Men vad som det i dunklet sker
Är det kanske ingen som ser

För så en morgon, efter en mörk stormig natt,
då spöken och trolltygen går,
Man upptäckte att gubben saknade sin hatt
och istället hade rufsigt hår.
Mamsellens ögon lyste så klart,
och båda så log de så rart.

Förundran var stor inför vad som hade hänt
med två tavlor på var sin vägg.
Kanske förändringar i färgernas pigment.
Men för det fanns det inga belägg.
Och om tavlorna inte har plockats dän
Så hänger de säkert där än.